

Một vài đoạn thư của cháu Tuyết Anh....

Từ nhỏ cháu đã được sinh ra trong một gia đình nghèo khổ và lại thường xuyên đau ốm. Cha mẹ không có nghề nghiệp ổn định nên không làm ra tiền. Gia đình ngày càng lúc lúc, cha thường hay cao gất rồi bỏ bê gia đình nên việc chữa bệnh cho cháu cũng bị dở dang. Đến khi cháu vào lớp Một, hai chân trở nên đau nhức, đi lại khó khăn. Mẹ đưa cháu đến bệnh viện, bác sĩ bảo cháu bị suy dinh dưỡng hàng nặng. Cha thì đã không quan tâm đến nữa. Từ đó, mẹ chỉ lo hai bữa cơm hằng ngày và đưa rước hai chị em cháu đi học nên không có khả năng bồi dưỡng.

Đời sống như thế nên cháu không có khả năng được một cuộc sống đầy đủ, hạnh phúc như các bạn. Thời thời gian trôi qua, cách đây hơn bốn năm, bệnh cháu trở nặng, đôi chân đau nhức dữ dội, đi đứng khó khăn. Mẹ lại đưa cháu đến bệnh viện huyện, bác sĩ bảo bệnh lạ, chuyển lên tỉnh. Ở tỉnh lại chuyển lên Trung tâm Chấn thương chỉnh hình ở thành phố. Các bác sĩ bảo đã trị, phải nhập viện làm phẫu thuật ngay mới có khả năng đi lại được. Chúng làm sao gia đình cháu có đủ chi phí khi biết rằng số tiền cho ca mổ lên đến hàng chục triệu đồng. Cháu lại phải trở về nhà.

Từ khi biết được tin này, lòng cháu lại quặn đau. Cháu trở nên hụt hẫng và vô cùng tuyệt vọng về cảnh bệnh của mình. Mặc dù bệnh nhưng cháu vẫn cố gắng học tốt để có thể lo cho bản thân và gia đình.

Cháu Tat
Phạm Thị Tuyết Anh.